

[Ministeren for handel, industri og søfart.] 100 000 kr. For sådanne udstillingers vedkommende må særskilt bevilling søges hos de bevilgende myndigheder under hensyn til forholdene i hvert enkelt tilfælde.

Reglerne i lovforslagets § 3 svarer iøvrigt til de regler, der indeholdes i den gældende lov.

Om bestemmelserne i lovforslagets kapitel II skal jeg gøre følgende bemærkninger:

Siden 1926 har der været adgang for handelsministeriet til at yde lån til industri- og håndværksvirksomheder gennem lovgivningen om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser.

Ved behandlingen på rigsdagen af forslaget til lov nr. 236 af 27. maj 1950 udgik imidlertid denne udlånsadgang under hensyn til, at der til tilsvarende formål kunne ydes lån af de midler, der stilledes til rådighed i henhold til lov nr. 227 af 27. maj 1950 om udlån til industri- og håndværksvirksomheder m. v. Det var dog herved — som det fandt udtryk i folketingsudvalgets betænkning — en forudsætning, at spørgsmålet om genoptagelse af den hidtidige udlånsadgang måtte tages op, når de ved denne lov bevilgede midler var opbrugt.

Ved nævnte lov af 27. maj 1950 stilledes der et beløb af ialt 47 mill. kr. til rådighed til udlån til industrien og håndværket. Af dette beløb er der indtil nu ydet tilsagn om lån til industrivirksomheder til et beløb af ca. 31 mill. kr. og til håndværksvirksomheder til et beløb af ca. 8 mill. kr. Der foreligger endnu et større antal andragender, således at det resterende beløb meget snart vil være fuldt beslaglagt.

Under disse omstændigheder har regeringen fundet det ønskeligt påny at optage lovgivningen om udlån til industri- og håndværksvirksomheder, således at den hidtidige mulighed for at yde lån til modernisering og rationalisering af industri- og håndværksvirksomheder og støtte af håndværket kan fortsættes.

Det har ved regeringens overvejelser herom været af betydning, at de midler, som foreslås stillet til rådighed i det i folketinget under 23. januar 1952 fremsatte forslag om udlån til visse industrivirksomheder, forudsættes ydet til industrivirksomheder, hvis produktion kan udnyttes i forsvarets tjeneste, og at der efter dette lovforslag ikke er mulighed for at yde lån til håndværksvirksomheder.

Ved nærværende lovforslag foreslås det at stille 5 mill. kr. årlig til rådighed for hver af de to kategorier af erhvervsvirksomheder. Dette beløb er noget større end

de beløb, der har været til rådighed i henhold til den tidligere lovgivning, men regeringen har ment at måtte tage hensyn til de siden da stedfundne prisstigninger, og erfaringerne om lånebehovet viser da også, at det, hvis disse lånemuligheder skal betyde en virkelig støtte for effektiviseringen af disse to producerende erhverv, vil være nødvendigt at have et noget større beløb end tidligere til disposition for udlån. Derimod har regeringen ikke anset det for nødvendigt at genoptage den i den tidligere lovgivning bestående adgang til at yde garantier for lån optaget af industri- og håndværksvirksomheder, idet denne adgang i praksis ikke har vist sig påkrævet.

Lovforslaget bygger iøvrigt på de samme principper, som har været fulgt i den tidligere lovgivning og i loven af 1950 om udlån til industri- og håndværksvirksomheder m. v.

De midler, der efter lovforslaget skal kunne stilles til rådighed for industrivirksomheder, gælder industrivirksomhed af enhver art. Da der har været rejst tvivl, om der efter lovforslaget også vil være adgang til at udlåne penge til fiskekonservesfabrikker, vil jeg gerne udtrykkeligt fremhæve, at fremstilling af fiskekonserves i lovens forstand er industri, og at der således også kan ydes lån til sådanne fabrikker, såfremt de iøvrigt opfylder betingelserne for at få lån.

Med hensyn til ydelse af lån til påbegyndelse af håndværksvirksomheder vil der også fortsat være adgang til at yde sådanne lån, for såvidt de foreliggende omstændigheder måtte vise, at den pågældende lånsøger er i besiddelse af de egenskaber, der må udkræves for at drive en selvstændig håndværksvirksomhed.

Idet jeg iøvrigt henviser til de til forslaget knyttede bemærkninger, vil jeg særligt fremhæve forslaget § 5, hvori det fastsættes, at de ydede lån skal forrentes med en årlig rente, der svarer til den billigste rentefod, hvortil staten på tidspunktet for lånets bevilling selv kan optage lån. Dette svarer til rentebestemmelsen i den tidligere lovgivning om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser, og jeg må finde det rimeligt i en sådan mere permanent udlånsordning ikke at binde renten på et fast niveau, men at lade den være afhængig af den rente, staten selv må betale ved optagelse af lån.

Bestemmelserne i lovforslagets kapitel III giver ikke anledning til særlige bemærkninger, dog henleder jeg opmærksomheden på bestemmelsen i lovforslagets § 12, hvor-